ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **A. H.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2011, č. j. 30 Ca 96/2008 - 193, vedené pod sp. zn. 1 As 57/2011, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2008, č. j. 5155/RR/2008-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2011, č. j. 30 Ca 95/2008 - 202, vedené pod sp. zn. 1 As 58/2011,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 As 57/2011 a 1 As 58/201 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 As 57/2011.

II. Kasační stížnosti **se zamítají.**

III. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2008, č. j. 5155/RR/2008-3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín, oddělení státní památkové péče, ze dne 1. 2. 2008, č. j. MuJc/2008/2594/SPP/Mez/1, jímž byla žalobkyni uložena pořádková pokuta ve výši

16 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč za nevytvoření základních podmínek k provedení kontroly a porušení povinnosti poskytnout součinnost ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.
[2] Žalobkyně brojila proti citovanému rozhodnutí podáním míněným jednak jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), ale rovněž jako žaloba proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 s. ř. s. Nečinnost správního orgánu podle žalobkyně spočívala v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejími návrhy uplatněnými v odvolání, dříve než o odvolání rozhodl.

[3] Usnesením ze dne 12. 1. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 100, krajský soud odmítl podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti. Proti citovanému usnesení brojila žalobkyně dne 11. 3. 2010 kasační stížností, v níž namítla neúčinnost doručení předmětného usnesení podle § 50d odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř."). Dále uvedla, že citované usnesení krajského soudu prokazatelně neodpovídá rozhodnému skutkovému i právnímu stavu věci. Následně krajský soud rozhodoval o návrhu žalobkyně na neúčinnost doručení písemností a o návrhu na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. O kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajského soudu v dané věci opakovaně rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 107/2010 - 153, potvrdil správnost závěrů krajského soudu ve vztahu k zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků. Téhož dne Nejvyšší správní soud usnesením, č. j. 1 As 57/2010 - 160, odmítl kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž byly zamítnuty návrhy na vyslovení neúčinnosti doručení. Následně krajský soud pokračoval v řízení o kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2010, přičemž usnesením ze dne 11. 2. 2011, č. j. 30 Ca 96/2008 - 181, vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě jednoho týdne od doručení napadeného usnesení. Současně žalobkyni poučil, že nebude-li poplatek zaplacen, soud řízení o kasační stížnosti zastaví. Na citované usnesení reagovala žalobkyně podáním ze dne 22. 2. 2011, v němž namítla podjatost všech soudců Krajského soudu v Hradci Králové, požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta a dále navrhla, aby bylo pro neústavnost zrušeno povinné zastoupení stěžovatele advokátem a nutnost platit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. K námitkám podjatosti krajský soud pro jejich opožděnost nebyl povinen přihlížet (srov. přípis Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, č. j. Nao 18/2011 - 187). Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě nezaplatila soudní poplatek za podanou kasační stížnost, krajský soud usnesením ze dne 30. 3. 2011, č. j. 30 Ca 96/2008 - 193, řízení o kasační stížnosti v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu zastavil. Nerozhodoval již o nové žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce ze dne 22. 2. 2011, neboť od doby rozhodování o jejích předchozích žádostech nedošlo k podstatné změně skutečností, jež by byly pro posouzení jejích předchozích žádostí rozhodující.

[4] Proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") kasační stížnost namítajíc, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že jak samotné rozhodnutí krajského soudu tak i jeho odůvodnění *„prokazatelně plně neodpovídá rozhodnému skutkovému i právnímu stavu věci, který opět přechází a řádně se s ním nevypořádává, čímž soud opět neposkytl ochranu veřejným subjektivním právům stěžovatelky."* Pro případ, že by krajský soud nerevokoval předmětné rozhodnutí, stěžovatelka

navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

[5] Krajský soud rozhodoval rovněž o podané žalobě proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Rozsudkem ze dne 12. 1. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 101, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně dne 11. 3. 2010 kasační stížnost, v níž uváděla, že byly dány důvody pro zrušení také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a namítla neúčinnost doručení předmětného rozsudku podle § 50d odst. 1 o. s. ř. Následně krajský soud rovněž v této věci rozhodoval o návrhu žalobkyně na neúčinnost doručení písemností a o návrhu na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. O kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajského soudu v dané věci opakovaně rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 108/2010 - 161, potvrdil správnost závěrů krajského soudu ve vztahu k zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků. Téhož dne Nejvyšší správní soud usnesením, č. j. 1 As 56/2010 - 168, odmítl kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž byly zamítnuty návrhy na vyslovení neúčinnosti doručení. Následně krajský soud pokračoval v řízení o kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2010, přičemž usnesením ze dne 11. 2. 2011, č. j. 30 Ca 95/2008 - 190, vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě jednoho týdne od doručení napadeného usnesení. Současně žalobkyni poučil, že nebude-li poplatek zaplacen, soud řízení o kasační stížnosti zastaví. Na citované usnesení reagovala žalobkyně podáním ze dne 22. 2. 2011, v němž namítla podjatost všech soudců Krajského soudu v Hradci Králové, požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta a dále navrhla, aby bylo pro neústavnost zrušeno povinné zastoupení stěžovatele advokátem a nutnost platit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. K námitkám podjatosti krajský soud pro jejich opožděnost nebyl povinen přihlížet (srov. přípis Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, č. j. Nao 19/2011 - 196). Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě nezaplatila soudní poplatek za podanou kasační stížnost, krajský soud usnesením ze dne 30. 3. 2011, č. j. 30 Ca 95/2008 - 202, řízení o kasační stížnosti v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu zastavil. Ani v tomto případě nerozhodoval z výše popsaných důvodů o nové žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce ze dne 22. 2. 2011. Proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta podala žalobkyně naprosto identickou kasační stížnost jako ve výše zmíněném případu lišící se toliko označením napadeného usnesení krajského soudu. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil věci vedené pod sp. zn. 1 As 57/2011 a 1 As 58/2011 ke společnému projednání, jelikož v obou případech jde o totožné účastníky a věci spolu skutkově souvisejí.

[7] Vzhledem ke specifické povaze napadených usnesení Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem v řízení o předmětných kasačních stížnostech. *„Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační*

stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, a vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, www.nssoud.cz).

[8] Podle ustálené judikatury je kasační stížnost proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku přípustná. Slouží totiž *„k ochraně účastníka před nezákonností tohoto usnesení či postupu krajského soudu předcházejícího jeho vydání. Lze se jí bránit například proti zastavení řízení poté, co soud stanovil účastníkovi k dodatečnému zaplacení soudního poplatku příliš krátkou lhůtu, proti zastavení řízení bez řádného poučení o následcích nezaplacení soudního poplatku ve výzvě k jeho dodatečnému zaplacení, proti zastavení řízení za situace, kdy výzva k dodatečnému zaplacení soudního poplatku nebyla účastníkovi řízení či jeho zástupci řádně doručena (...), proti zastavení řízení předtím, než bylo pravomocně rozhodnuto o žádosti účastníka o osvobození od soudního poplatku, či proti zastavení řízení bez toho, aby byl účastník po vydání usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků znovu vyzván k zaplacení poplatku v dodatečné přiměřené lhůtě.*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 - 110, publikované pod č. 765/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[11] Stěžovatelka ve svém podání podřadila důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatelka kasační stížností napadá usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti, z povahy věci pro ni přichází v úvahu pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Jestliže krajský soud řízení o kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2010 zastavil, může Nejvyšší správní soud v řízení o následné kasační stížnosti proti usnesením o zastavení řízení pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy důvodností kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2010 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, dostupný na www.nssoud.cz).

[12] Nejvyšší správní soud tedy v řízení o kasačních stížnostech stěžovatelky zkoumal zákonnost usnesení krajského soudu o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Předně je nutné konstatovat, že stěžovatelka v kasačních stížnostech brojí proti usnesením krajského soudu z důvodu, že odůvodnění plně neodpovídá rozhodnému skutkovému i právnímu stavu věci, neboť ho přechází a řádně se s ním nevypořádává. K takto obecně formulované kasační námitce krajský soud v předkládací zprávě Nejvyššímu správnímu soudu ze dne 2. 5. 2011 uvedl: *„Ačkoliv je kasační stížnost stručná, je dle krajského soudu zřejmé, proti čemu stěžovatelka brojí (nesouhlasí se závěry krajského soudu, že jsou naplněny zákonné podmínky pro zastavení kasačního řízení pro nezaplacení SOP), a ačkoliv to výslovně nenavrhuje, je zřejmé i to, čeho se domáhá, tedy zrušení kasační stížností napadeného usnesení. Proto krajský soud (také s ohledem na skutečnost, že se*

stěžovatelka svým jednáním snaží opakovaně průběh celého řízení protahovat) nevyzval stěžovatelku k případnému odstranění vad kasační stížnosti, neboť by takový postup považoval za příliš formální.“ (srov. č. l. 198 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 96/2008 a č. l. 208 spisu sp. zn. 30 Ca 95/2008).

[13] Z předložených kasačních stížností lze usoudit, že stěžovatelka v obecné rovině namítá, že nebyly dány důvody pro zastavení řízení a rovněž namítá, že krajský soud napadená usnesení nedostatečným způsobem odůvodnil. Námitka nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení je zcela obecná. Není z ní zřejmé, které konkrétní úvahy krajského soudu jsou podle názoru stěžovatelky v rozporu se zákonem či předloženými listinnými důkazy, proto se uvedenou námitkou Nejvyšší správní soud zabýval taktéž pouze ve zcela obecné rovině.

[14] Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.* Takovým zvláštním zákonem je například zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Z ustanovení § 9 odst. 1 citovaného zákona vyplývá, že *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*

[15] Krajský soud usneseními ze dne 11. 2. 2011, č. j. 30 Ca 96/2008 - 181 a č. j. 30 Ca 95/2008 - 190, stěžovatelku vyzval k zaplacení soudního poplatku a stanovil jí k tomu přiměřenou lhůtu. Stěžovatelka však v této lhůtě, ani později soudní poplatek nezaplatila, ačkoliv byla řádně poučena o následcích nezaplacení poplatku. Stěžovatelka tedy navzdory poučení nesplnila poplatkovou povinnost, což vedlo krajský soud k vydání rozhodnutí o zastavení řízení.

[16] Pro posouzení zákonnosti napadených usnesení je ovšem nezbytné přezkoumat podání stěžovatelky ze dne 22. 2. 2011, jímž reagovala na výzvu k zaplacení soudního poplatku a žádala o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení zástupce.

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být o podané žádosti o osvobození od soudního poplatku „*rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Toto obecné pravidlo však má své výjimky, neboť jeho mechanické uplatňování by mohlo v některých případech vést ke zbytečnému prodlužování řízení opakováním stále stejných žádostí a rozhodnutí o nich. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení.*“ (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Obdobně zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, www.nssoud.cz, uzavřel, že *požádá-li navrhovatel znovu o osvobození od soudních poplatků, případně ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující.*

[18] O takový případ však v projednávané věci nejde. Původní žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků byly zamítnuty usneseními krajského soudu ze dne 7. 4. 2009, č. j. 30 Ca 96/2008 - 59 a č. j. 30 Ca 95/2008 - 61. O nových žádostech o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta ze dne 6. 9. 2010 rozhodl krajský soud usneseními ze dne 26. 10. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 -141 a č. j. 30 Ca 95/2008 - 150, tak, že žádosti opětovně zamítl.

Tato rozhodnutí byla podrobena přezkumu Nejvyšším správním soudem, který ke kasačním stížnostem stěžovatelky napadená usnesení krajského soudu ze dne 26. 10. 2010 potvrdil.

[19] V podání ze dne 22. 2. 2011 stěžovatelka neuplatnila žádný dosud nezmíněný důvod pro osvobození od soudních poplatků, pouze zopakovala svá tvrzení, že v posuzované věci je to potřebné k ochraně jejích práv. Jelikož stěžovatelka v žádosti o osvobození od soudních poplatků neuvedla žádné nové, dosud neuplatněné skutečnosti, nebylo nutné, aby krajský soud o nové žádosti ze dne 22. 2. 2011 samostatně rozhodoval. Nadto za situace, kdy Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 107/2010 - 154, potvrdil právní názor krajského soudu ohledně nenaplnění důvodů pro osvobození od soudních poplatků.

[20] Z předložených soudních spisů je tedy zřejmé, že důvody pro zastavení řízení byly v posuzovaných případech dány. Stěžovatelka ani přes výzvu soudu soudní poplatek za kasační stížnosti nezaplatila. Nadto ani v kasačních stížnostech směřujících proti usnesením o zastavení řízení nenamítá, že by tak dodatečně učinila, případně neuvádí žádný jiný důvod, jenž by zákonnost rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení zpochybňoval (přiměřeně srov. shora citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Na 225/2005 - 110). Lze proto v obecné rovině uzavřít, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, zastavil-li řízení o předmětných kasačních stížnostech pro nezaplacení soudního poplatku; své rozhodnutí o zastavení řízení přitom přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Námitka nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení proto není důvodná.

[21] S návrhem stěžovatelky na vyslovení neústavnosti povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, resp. povinnosti platit soudní poplatek, se zdejší soud neztotožnil. Soudní řád správní jako nezbytnou podmínku řízení o kasační stížnosti stanoví povinné zastoupení advokátem v případě, že stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Jak již zdejší soud konstatoval v rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 417/2004 - 70, www.nssoud.cz, smysl tohoto ustanovení *„plyne nejen z povahy kasační stížnosti coby mimořádného opravného prostředku, ale také ze snahy o to, aby v této fázi řízení před správními soudy vyžadující zvláště kvalifikovaná podání byla práva účastníků řízení bez rozdílu chráněna a všem byla zaručena možnost poskytnutí odborné právní pomoci.“* K tomu lze dodat, že rozpor požadavku na povinné zastoupení advokátem v některých typech soudního řízení s ústavním pořádkem České republiky neshledal ani Ústavní soud [srov. usnesení sp. zn. Pl. ÚS 43/2000 ze dne 14. 9. 2000 (U 32/19 SbNU 293), nebo usnesení sp. zn. III. ÚS 222/05 ze dne 29. 9. 2005, jímž Ústavní soud odmítl návrh na zrušení § 105 odst. 2 s. ř. s.; obě rozhodnutí dostupná na http://nalus.usoud.cz]. Pro zajištění přístupu k soudu i pro nemajetné účastníky slouží právě institut osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem zakotvený v § 35 odst. 8 s. ř. s. Návrhu stěžovatelky podle citovaného ustanovení však nebylo vyhověno, neboť krajský soud shledal, že u ní nejsou dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Správnost tohoto závěru kasační soud potvrdil.

[22] K námitce podjatosti všech soudců senátu 1 As Nejvyššího správního soudu vznesené stěžovatelkou dne 14. 2. 2011 lze na okraj poznamenat, že v písemnostech Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, č. j. Nao 18/2011 - 187 a č. j. Nao 19/2011 - 196, bylo stěžovatelce sděleno, že k takto pozdě uplatněným námitkám podjatosti se nepřihlíží podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Rovněž v tomto řízení o kasačních stížnostech byla stěžovatelka informována o probíhajícím řízení před Nejvyšším správním soudem, o složení rozhodujícího senátu i o možnosti podat námitku podjatosti (srov. přípisy ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 57/2011 - 199 a č. j. 1 As 58/2011 -

209). Ve stanovené lhůtě (ani do okamžiku vydání rozhodnutí) žalobkyně podjatost soudců prvního senátu Nejvyššího správního soudu nenamítla.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnosti jako nedůvodné.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu